

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 10. Quousque sit possibile, aut etiam de facto detur in Deo
imperium voluntatis reflexum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

dum tendendi æquivalenter tantum disiunctiuum, formaliterque conditionatum, quem explicuimus. Ergo alium proprium modum tendendi habet disiunctiuum formaliter. Maior supponitur ut certa. Minor autem probatur. Nam, cum Petrum habere valetudinem, si illa non caret, & carere valetudine, si illam non habet, idem sit, ac, Petrum habere valetudinem, si habet, & carere illa, si caret; dictus Dei actus esset huiusmodi, *Volo, ut Petrus habeat valetudinem, si habet, & illa careat, si caret*; atque adeo negatorius. Respondeo, Deum in valetudinem Petri, vel eius carentiam, per actum desiderij ferri non posse, quia tale disiunctiuum obiectum necessarium est: & Deus nequit desiderare id, quod aliàs est necessarium, ut supra statui quæst. 5. propos. 5. Complacere autem Deum aliter, quam per desiderium, de eo, quod Petrus valetudinem habeat, si habet, & non habeat, si non habet, nihil est quod veret: quia talis conditionata complacencia nec est negatoria, nec ullam aliam imperfectionem dicit repugnantem Deo.

132 Secundo opponitur. Modus tendendi disiunctiuus; volo A, vel B, non attingit bis A, & bis B, sed semel quodlibet, ut experientia probat. Sed modus tendendi conditionatus; volo A, si non detur B, & B, si non detur A; bis attingit A, & bis B, ut constat. Ergo sunt modi inter se diuersi. Respondeo, concedendo totum in nobis pro statu presenti, ubi solum experientia habet locum; negando verò maiorem, atque adeo & consequens in Deo. Quæ responsio constat ex dictis.

Propositio 2.

133 Intra quoduis genus cæterorum actuum voluntatis Deo possibilium tam prosecutionis, quam fugæ actus ex parte obiecti disiunctiuum æquivalenter dari possunt. Secus disiunctiuum formaliter.

Posterior pars propositionis ex dictis circa præcedentem est nota. Prior autem ostenditur. Quia, ut supra quæst. 8. propos. 8. monstratum est, intra quoduis genus actuum voluntatis Deo possibilium actus ex parte obiecti conditionati dari possunt. Et actus ex parte obiecti disiunctiuum æquivalenter reuera, & formaliter sunt conditionati, uti explicuimus. De facto autem dabitur in Deo huiusmodi actus, prout ipsi fuerit honestissimum, ut sæpe est in simili repositum.

QVAESTIO X.

Quousque sit possibile, aut etiam de facto detur in Deo imperium voluntatis reflexum.

134 Imperium voluntatis reflexum dicitur affectus ille, qui per modum desiderij tendit in alium actum eiusdem voluntatis, ad eumque eliciendum mouet, inducitve voluntatem ipsam. Vnde tot

modis, quot desiderium diuidi potest, nempe in imperium efficax, & inefficax; in conditionatum, & absolutum; in determinatum, & vagum, seu disiunctiuum, &c. De quibus differentiis actum est supra quæst. 1. Nunc de absoluto, & efficaci est nobis agendum potissimum; tamen de alijs non nihil tangemus ad extremum. Esse autem illud possibile in voluntate creata supra disput. 30. quæst. 12. ostendimus cum sententia communi contra Vazq. singulariter opinantem, voluntatem titulo potentie liberæ immediatè sibi ipsi imperare non posse. De quo ibi plura, quæ ad rem videnda, & in presenti supponenda. Posito autem, quod tale imperium in voluntate creata possibile sit; in voluntate quoque diuinâ possibile esse; plerique Theologi recentiores potius supponunt, quam examinant. Imo nonnulli videntur supponere, nullum actum de suo liberum voluntatis diuinæ possibilem esse, qui per reflexum alium imperari non possit. Quo progressionem infinitam imperiorum reflexorum possibilem videntur admittere, tacitè saltem.

Propositio. 1.

Deus per imperium reflexum absolutum, & efficax aliquos actus suæ voluntatis imperare valet.

Quoniam huiusmodi imperium & utile, & honestum, & immune ab omni imperfectione esse potest. Ergo non est, cur repugnet Deo. Potest enim utile esse, imò & necessarium ad ordinandum actum imperatum in finem, siue in motiuum, in quod non ordinatur ille natura sua, quæ ordinatio sapissimè erit honesta. Ut, si Deus reflexè velit e. g. amare homines amore strictæ, & puræ amicitie eo fine, ut ab eis obtineat laudem, aut gratiarum actionem. Similiter, si velit reflexè odisse peccatum, & gaudere de honestate virtutis, ut videant homines, quibus affectibus prosequatur ipse malitiam, & honestatem morum. Et vniuersim, si velit actum quemuis vnius virtutis internum, ad finem, siue motiuum alterius virtutis ordinare, ad quod ille natura sua ordinatus non est. Huiusmodi quippe ordinationes, per se patet, honestas esse: neque ullam imperfectionem præ se ferre. Esse autem ad eas imperium reflexum non solum utile, sed necessarium, inde constat; quia ordinare actum ad finem, siue motiuum, ad quem ipse nec proximè, nec remotè refertur sua natura, solum imperij reflexi est. Quandoquidem, præter imperium reflexum, nullus est actus potens mouere voluntatem, qualiter ad ordinationem requiritur, ad actum non relatam intrinsecè vel proximè, vel remotè ad motiuum mouentis, iuxta doctrinam, quam dabimus agentes de fine in Tractatu de Prout. Vbi electiones, quas materiales appellant, rejiciemus.

Propositio 2.

Progressio infinita imperiorum efficacium, quorum primum per secundum, secundum per tertium, & ita deinceps imperentur, aut imperari possunt, diuinæ voluntati repugnat.

V v v Ita-

atque adeo illud in tali casu Deo esse impossibile. Cui profertur repugnat actus superfluus, & otiosus.

140 Ex quibus omnibus tandem concluditur, ita esse in multis casibus Deo possibile imperium efficax reflexum, vt etiam in alijs casibus illud ipsi repugnet. Huiusmodi autem discretio iudicio prudentis facienda est. Qui, pensatis omnibus, quo casu tale imperium rationi contentanum sit, & quo dissentaneum, diiudicabit, vt inde pergat ad iudicandum, quo casu sit Deo possibile, quo vero impossibile.

Propositio. 4.

141 Etiam sunt possibilia Deo imperia absoluta simplicia: necnon conditionata, & disiunctiua aequiualeuter tum simplicia, tum efficacia. In nullo tamen horum generum possibilis est longa progressio, nedum infinita, imperiorum.

Prima propositionis pars inde probanda venit. Quia ex vna parte intra quoduis istorum generum sunt Deo possibiles actus voluntatis directi, vt ex dictis in precedentibus constat: ex alia vero reflexi, quos vocamus imperia, honestam vtilitatem ab omni imperfectione immunem possunt habere in Deo iuxta dicta circa proposit. 1. Secunda autem propositionis pars ex dictis circa proposit. 2. & 3. facile venit inferenda. Facileque subinde ex illis inferri potest ab vnoquoque. Quanam autem istorum omnium imperiorum defecto reperiantur in Deo, per regulam sapientissime tactam de modo operandi Dei honestissimo diiudicandum est.

QVAESTIO. XI.

Quanam alia quæri soleant, aut etiam possint circa actus diuinae voluntatis.

142 **S**ub hoc vniuersali quæstionis titulo quæstionum scularum aliquot proponemus, breuiterque, prout earum materia postulat, resoluemus: quæ vel communiter agitari solent, vel agitari possunt, maiorique ex parte spectant ad passionem, seu affectionem vel metaphysicas, vel phycas actuum diuinae voluntatis.

143 **P**rimò enim queritur. Quid sit voluntas signi, & quid voluntas beneplaciti: in quas voluntas Dei (quæ voluntas hic appellatur) celebri diuisione diuiditur à Theologis cum Magist. in 1. dist. 45. & 46. & S. Th. 1. p. q. 19. art. 11. & 12. Dico cum communi, voluntatem signi vocari, quæ reuera non est in Deo; tribuitur tamen illi; quia signum aliquod externum datur, quod eam denotare solet, præsertim in nobis. Sic Deo punienti peccata ira, qualis nostra est, & ipse non habet, solet attribui. Sic ipsi aliquod præcipienti, vel comminanti voluntas de obiecto præcepti, vel comminationis, quam sapienter non habet, tribuitur, vt videri est in præcepto imposto Abræ de immolatione filij, & in com-

minatione facta per Ionam de subuersione Niniue: de quibus Deus voluntatem non habuit, saltem absolute efficacem, prout denotabant verba, &c. Voluntas autem beneplaciti dicitur, quæ Deus reuera vult aliquid, vel illud amat, vel in eo complacet quoquo modo. Sed est aduertendum, semper, cum dari dicitur voluntas signi, dari in Deo voluntatem beneplaciti, quæ Deus cauât ipsum signum, licet nec detur ea voluntas, quam signum denotat, nec vlla alia de illius obiecto. Quo aliquorum Theologorum componitur, cessatque dissidium; alijs negantibus, & affirmantibus alijs, voluntatem signi semper ferre voluntatem beneplaciti secum coniunctam. Nam, neque negantes negant illam à qua procedit ipsum signum: neque affirmantes affirmant aliam.

Secundò queritur. Quid sibi velit illa alia celebris diuisione voluntatis Dei in antecedentem, & consequentem. Quam cum S. Th. 1. p. q. 19. art. 6. q. 23. de Verid. art. 2. & alibi tradunt communiter Theologi desumptam ex Chryso. Homil. 1. in Epist. ad Ephes. & Damasce. lib. 2. Fidei, & in Dialog. contra Manich. alijsque Patribus. Dico, eam non eodem modo ab omnibus explicari. Nam quidam, arbitantes voluntatem tantum signi esse eam, quæ Deus vult, omnes homines saluos fieri, voluntatem signi antecedentem, voluntatem autem beneplaciti consequentem esse, dixerunt. Sed hi communiter reijciuntur. Alij voluntatem antecedentem appellat in Deo eam, quæ absolute est inefficax; eam autem consequentem, quæ efficax, & absoluta est. Alij volunt, vt solum vocentur voluntas antecedens, & consequens, quæ in obiecta opposita tendunt; prior quidem inefficaciter; posterior efficaciter; vt volitio saluandi omnes, & volitio damnandi Reprobos. Cæteras autem Dei voluntates nec antecedentes esse proprie, nec consequentes. Alij denique voluntatem antecedentem dicunt, quamcumque Deus ex se concipit circa obiectum spectatum secundum se, independenterque ab operibus creaturarum. Consequentem vero, quam Deus concipit, capta occasione ab operibus creaturarum, præsertim liberis, de obiecto scilicet prout supponente, vel connotante opera ipsa. Qui modus loquendi & aprior, & communior cæteris, & sanctis Patribus conformior proculdubio est. Iuxta quem tum voluntas antecedens, tum etiam consequens vel efficax, vel inefficax esse potest, vt satis notum est. De quibus scribentes iustis videri possunt Vazq. 1. p. disp. 83. cap. 3. Soar. lib. 3. de Attrib. cap. 8. Ruiz de Volunt. disp. 19. & 20. Gran. tract. 5. disp. 1. Albelda 1. p. q. 19. disp. 56. Ioan. à S. Thomâ disp. 5. art. 8. Felix de Volunt. cap. 5. diff. 2. & Alij. Mihi enim hæere non vacat in hisce de nomine contrarijs.

Terriò queritur. An amor, quem Deus erga se ipsum, solaque sua bona intrinseca habet aliquo modo efficax sit. Affirmat Albiz. disp. 4. de Volunt. sect. 4. Quia, inquit, si per impossibile Deus non haberet esse à se, per talem amorem sibi ipsi communicaret esse. Idem affirmat Granad. tract. 6. disp. 1. sect. 2. sed alio ex titulo. Quia nimirum talis amor nullum compatitur secum odium obiecti amati, aut amorem obiecti contradictorij. Consentit Ribaden. disp. 9. de Volunt. cap. 4. tum ex eodem titulo, tum ex alijs duobus. Primo; quia, sicut essentia diuina est à se ipsa efficaciter negatiue, quatenus